

HLAS

**Jeden z nej-
šťastnějších
lidí na zemi
strana 2**

**Slepý
vidí
strana 5**

Jeden z nejšťastnějších lidí na zemi

Peter Jang,
Čína

Moje rodina žije již po tři generace v Číně a je velmi chudá. Již jako dítě jsem musel tvrdě pracovat. Po skončení studia na vysoké škole jsem dostal místo ve společnosti zahraničního obchodu. Kolem sebe jsem viděl bohaté lidi, kteří měli velkou moc. Rozhodl jsem se využít svých mnoha známostí a vydělat co nejvíc peněz. A postupně se mi podařilo získat vše, co tento svět může nabídnout.

Se vším bohatstvím, které jsem nashromáždil, jsem v roce 1985 požádal o povolení k vysíláním z Číny. Když jsem pak ztropil rozruch v Hongkongu, skončil jsem v právnícké kanceláři Huga Chana. Hugo mě pozval na hostinu pořádanou Mezinárodním sdružením podnikatelů zvěstujících plné evangelium (FGBMFI) a já jsem jeho pozvání přijal.

Na hostině jsem viděl lidi plné radosti. Neměl jsem žádné náboženské přesvědčení, a když se mě kdosi zeptal, zda bych chtěl uvěřit v Ježíše,

pomyslel jsem si: „Proč ne?“ Tak se ptali, jestli má někdo nějakou potřebu. Naneštěstí jsem po otci zdědil silné migrény. Lidé se za mě modlili a ptali se mě, zda bych chtěl pozvat Ježíše Krista do svého života. Nevěděl jsem sice, co to přesně znamená, ale když mi později další lidé položili tutéž otázku, nechtěl jsem se shodit a souhlasil jsem.

Jednou, když jsem po práci zase trpěl migrénou, tiše jsem se modlil, jak jsem se to naučil od těch mužů na hostině. Přitom mě na dvě až tři minuty zaplavil otupující pocit. Obvykle jsem míval migrénu dvakrát nebo třikrát každý týden. Teď bolest odešla: byl to zázrak! Začal jsem tedy

chodit pravidelně do církve, klanět se Ježíši a také jsem začal číst Bibli.

Po tomto zážitku se zdálo, že to v mém podnikání jde k lepšímu. Ovšem stále jsem byl takový polokřesťan. Viděl jsem markantní rozdíl mezi mými novými křesťanskými přáteli a starými nekřesťanskými a nakonec jsem dospěl k závěru, že tady jde o něco opravdového. Zpočátku jsem trochu váhal, protože tehle Ježíš byl ze Západu a ne z Číny. Ale vysvětlili mi, že Ježíš stvořil nejen západní národy, ale i Číňany.

Rok po svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista – stále jsem obchodoval mezi Hongkongem a Čínou – se něco přihodilo. Byl jsem v Číně v hotelu, vtrhla tam tajná policie, nasadili mi pouta a zatkli mě. Z ničeho mě neobvinili, ale strčili mě za mříže. Cela měřila asi deset čtverečních a už v ní bylo deset lidí. Každý den od chvíle, kdy jsem byl bez obvinění zatčen, jsem psal stížnosti na úřady.

V cele byli samí kriminálníci. Bačaři jim nařídili, aby se ke mně chovali slušně. Jakmile se za mnou zavře-

ly dveře, vůdce gangu řekl: „Prej s tebou máme zacházet slušně – tak se svlíkni.“ Když jsem nereagoval, vrhli se na mě a chtěli mě zmlátit. V tom okamžiku jsem řekl: „Já jsem křesťan. Promiňte, ale nesmíte mi nic zlého udělat.“ Oni se zeptali: „Proč potom jsi tady?“ Na to jsem jim odpověděl: „To nevím.“

Měl jsem jedinou naději: modlit se k Ježíši a důvěřovat mu, že mě osvobodí. Potom jsem se začal modlit za ostatní. Sedm z mých spoluvězňů jeden po druhém osobně poznali Krista. Když jsem jim poprvé řekl o Ježíši, ptali se, jaké jim to přinese výhody, nebo říkali, že kdyby se odsud dostali, potom by v Ježíše uvěřili. A já jsem jim odpovídal: „Pokud uvěříte, můžete se odsud dostat.“ Během týdne poté, co se odevzdali Ježíši Kristu, se věci daly do pohybu. Jeden po druhém byli propuštěni.

Všichni tam byli už sedm nebo osm měsíců. Když odcházeli, děkovali Ježíši. Potom se mě šéf gangu zeptal: „Tolik jich uvěřilo a odešli, byl bys ochoten pomoci i mně?“ Tento muž byl podezřelý z vraždy, ale tři dny poté, co svůj život odevzdal Kristu, byl propuštěn.

Když jsem se devatenáctý den svého vězení ve dvě hodiny modlil, zaplavila mě vlna horka. Celé mé tělo bylo ochromeno, jako kdyby mi někdo něco píchl. Potom jsem měl sen nebo vidění. Stál jsem na mořském břehu a kdosi v bílém rouchu sestupoval z oblaků. Ukázal na mě a řekl: „Neboj se, brzo budeš na svobodě.“

Druhý den ve dvě hodiny se stal zázrak. Přišli za mnou úředníci a řekli: „Prověřili jsme si vás a zjistili jsme, že jste neudělal nic špatného. Můžete odejít.“ Pas mi ale nevrátili. Psal jsem na nejvyšší úřad tajné policie a vlády. Lidé říkali, že to

nemám v hlavě v pořádku a že jen dělám problémy.

Několik dalších měsíců jsem pokračoval v modlitbách a prosil Boha o pomoc. Znovu jsem měl vidění. Tentokrát to byl letící orel. Pták promluvil: „Můžeš létat jako já.“ Hned potom jsem šel na policii a oni mi prostě řekli: „Tady to máte! Můžete jít.“ Tak jsem se vrátil do Hongkongu.

Tou dobou už jsem nebyl polokřesťan. Jsem křesťanem skrz naskrz, na sto procent a snažím se pomáhat lidem poznat Ježíše. V podnikání jsem se zřekl všeho, co pro Boha nebylo stoprocentně přijatelné. Na mé pozvání pořádala FGBMFI hostinu v našem městě. Během tohoto shromáždění kolem dvaceti lidí odevzdalo své životy Kristu. Dnes je tu místní skupina FGBMFI.

Jeden muž, který ten večer pozval Ježíše Krista do svého života, měl vážné potíže s ledvinami. Lékaři mu řekli, že mu nemohou nijak pomoci. Mnozí jsme se za něho modlili, přitom na něho sestoupila Ježíšova moc a on byl zcela uzdraven. ●

Křest v Duchu svatém

V některých příbězích publikovaných v tomto vydání časopisu HLAS se hovoří o křtu v Duchu svatém. Jde o biblickou zkušenost zaslíbenou následovníkům Ježíše Krista. Jejím účelem je obdařit toho, kdo jej přijme, mocí konat Boží vůli. Často se o něm hovoří v biblické knize Skutků apoštolských. Chcete-li se dozvědět více, spojte se s nejbližší skupinou FGBMFI (viz strana 18).

Slepý vidí

**Malcolm Wood,
Worcester, Anglie**

Za mého mládí byly v mém městě běžné rasové nepokoje a gangy. Jednu chvíli se chlapci chtěli kamarádit a vzápětí proti sobě bojovali. Nevěděl jsem, jak se s tím mám vyrovnat, a šťvalo mě to.

Po skončení školy jsem chtěl být elektrikářem, ale otec mi řekl, že jako úředník se budu mít lépe. Dojednal mi rozhovor v elektroinženýrské firmě. Dokonce i tam jsem hecoval šéfa, aby mě přeřadil k manuální práci, ale bezvýsledně. Ovšem v tomto zaměstnání jsem spolupracoval při určování cen velkých kontraktů a docela mě to bavilo.

Potom mi otec řekl, abych si sehnal informační materiály místní vysoké školy technické. Spolu jsme je prostudovali a já jsem zažádal o přijetí na manažerská studia. K tomu však naneštěstí bylo třeba vysvědčení z přípravné školy, což vyžadovalo další dva roky studia. Nakonec jsem v šestadvaceti letech získal kvalifikaci revizora účtů. V současné době jsem čestným členem Institutu diplomovaných manažerských účetních s dalšími odbornými kvalifikacemi.

Právě když to vypadalo, že se budu moci začít postupovat ve své těžce vybojované profesi, jsem začal ztrácet zrak. Na levé oko jsem oslepl již před lety,

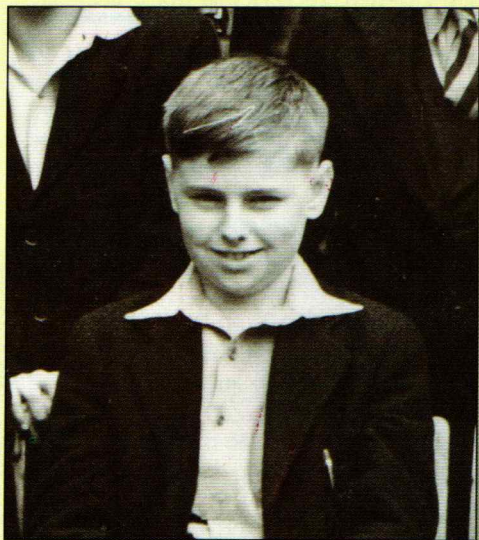

***Jedenáctiletý Malcolm Wood –
v době prvního úrazu***

když na mě jeden chlapec ve škole střelil gumovým prakem skobu z drátu. Vletěla mi do levého oka a propíchlá panenku. Naštěstí mi nemuseli oko vzít. Několik let poté mě do pravého oka zasáhl kriketový míč. Tím se rozběhl kerakotonus – progresivní růst, který na rohovce vytvoří vrásky, a zkreslí se tak vidění.

V sedmadvaceti letech jsem byl téměř slepý. Mezitím jsem se oženil a měli jsme tři syny. V místní městské nemocnici jsem se setkal s jedním vynikajícím očním chirurgem. Řekl mi o operaci, kterou by mohl vrátit zrak mému levému oku, ačkoli bylo již léta zcela slepé. Odstranil by poškozenou přirozenou čočku a nahradil by ji plastikou. V té době tento druh operace dělali jen tři chirurgové na celém světě.

Během operace se mi zastavilo srdce. Dali mi do krku trubku, aby dýchací

**Jedenáctiletý Malcolm Wood
v roce první nehody**

cesty zůstaly otevřené, ale z nějakého důvodu to selhalo. Přišli na to však teprve tehdy, když si chirurg sledující oko mikroskopem všiml, že začalo nabývat na objemu. To se dalo vysvětlit jen jediným způsobem – nedostatek kyslíku. Tou dobou už byl můj mozek bez kyslíku po kritickou dobu.

Byli právě uprostřed operace, vrchní část oka byla odříznuta a oko připraveno na implantaci umělé čočky. Lékař měl na vybranou: buď oko odstranit, nebo si s operací pospíšet. Rychle operaci dokončil a potom mi tisícivoltovým šokem znovu rozbušili srdce.

Když mě viděla manželka, byl jsem celý zmodralý. Chirurg jí řekl, aby nečekala, že budu žít, a pokud ano, určitě ze mě bude nemyslicí hmota. Poprvé v životě se Shirley naléhavě modlila. Protože nevěděla co má dělat, prostě si klekla a řekla: „Bože, pokud tam nahoře jsi, udělej něco!“

Náhle Shirley cítila, jako by byla ve zlatavé atmosféře čisté lásky a pokoje. Vnímala Ježíšovu přítomnost. Vždycky

pro ni byly hádankou plakáty s nápisy „Ježíš je živý“. A teď tu najednou byl a ptal se, co si přeje. Poprosila, aby všechno bylo v pořádku a slíbila mu, že bude naše syny vychovávat tak, aby ho znali.

Můj stav se nezměnil. Druhý den ráno řekli Shirley v nemocnici špatnou zprávu – stále jsem byl naživu! Ona jim odpověděla, že to je dobrá zpráva a že si je jista zlepšením mého stavu.

Když jsem poprvé přišel k vědomí, neměl jsem to v hlavě v pořádku a okamžitě jsem začal jednat násilnický. Ale zhruba po pěti dnech jsem se ráno probudil plně při smyslech. Dokonce bych řekl, že mám mysl bystřejší než předtím!

V mé kariéře šlo jedno povýšení za druhým, což víc než nahradilo ztracený čas. Nakonec jsem se stal generálním ředitelem společnosti obchodující s nákladními auty, potom jsem se nechal přetáhnout na místo ředitele obchodu s osobními auty. Divize byla ve špatném stavu – společnost ji převzala teprve nedávno, avšak jakmile se mi podařilo každou jednotku postavit na nohy, takže vydělávala, vlastnická společnost ji prodala. Protože se mi politika společnosti nelíbila, rezignoval jsem ze svého místa, ale rozhodl jsem se, že nepřijmu jiné hned, ačkoli by to bylo velmi snadné. Chtěl jsem nějaký čas pracovat jako obchodní konsultant.

Protože jsem celý život tvrdě pracoval, dosáhl jsem skutečně všeho, co jsem si zamluvil, avšak poslední krok byl kupodivu katastrofou. Tehdy se zdálo, že mě všude pronásleduje časopis Hlas. Shirley již osobně poznala Ježíše Krista a navrhla mi, abych se spojil s mužem, jehož jméno bylo na zadní straně obálky jednoho časopisu Hlas. Udělal jsem to a Ron přišel na návštěvu. Nejprve jsme hovořili a potom jsme se společně modlili. Klekl jsem si a poprosil jsem Ježíše Krista, aby změnil můj život. A nastala

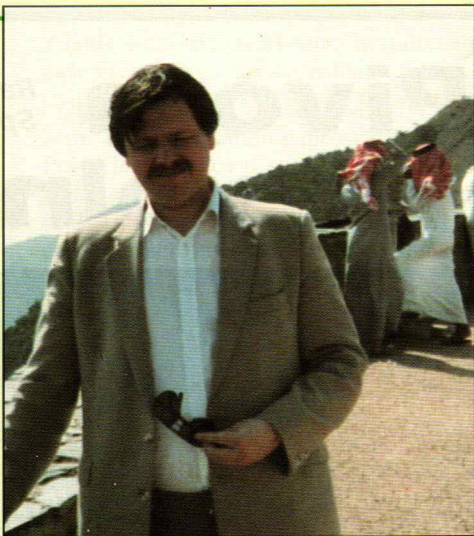
obrovská změna! Najednou bylo všechno na svém místě. Když jsem četl Bibli, slova na jejích stránkách ke mně mluvila a Bůh se mi dal poznat.

Když jsem se pustil do podnikání, začal jsem obtelefonovávat firmy a veletrhy, ale k ničemu to nevedlo. Potom ke mně Bůh promluvil prostřednictvím Shirley: „Čí je to podnik – Boží, nebo tvůj? Je-li Boží, potom zapomeň na telefon a nech Boha, aby ti poslal práci.“ Následující tři týdny byly nejtěžší v mém životě. Peníze ubývaly a já jsem s tím nic nedělal. Potom zazvonil telefon a dostal jsem skvělou nabídku – vyučovat management v dlouhodobém programu.

Tou dobou jsem již věděl, že Ježíš je skutečný, a chtěl jsem, aby o něm ostatní věděli také. Ne všichni ale sdíleli mé nadšení. Někteří se přeli: „Chceš říci, že Ježíš je jediná cesta k Bohu?“ Jiní cítili, že takový výrok je naprosto nesmyslný, a povídali mi o muslimech, kteří se modlí pětkrát denně. Nevěděl jsem, jak jim mám odpovědět. Neměl jsem o islámu nejmenší znalosti. Tou dobou jsem ani nevěděl, že v Bibli je psáno: „Není pod nebem jiného jména (míní se Ježíš) zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“

Jednou večer, když jsem byl vyvenčit psy, jsem se podíval na hvězdy a modlil jsem se: „Pane Bože, nauč mě, co jim mám říkat.“ Brzo poté mi přišel dotazník od zástupce japonské automobilové společnosti v Saudské Arábii a dostal jsem práci na poli v těžké mezinárodní konkurenci. Tam jsem se hodně dozvěděl o islámu. Bůh vyslyšel mou modlitbu a během toho času jsem se dozvěděl ještě víc o jeho jednání.

Od té doby jsem již nikdy nehledal práci. Bůh sám mi ji zařizuje, a tak mám víc času na službu jemu. Ježíš řekl: „Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“ Tím měl na mysli hmotné věci potřebné k životu, jako potrava, oděvy, ubytování, peníze na

Malcolm Wood během Saudského kontraktu

účty za topení, za dopravu, za telefony a poštu. Ježíš přišel, abychom měli hojnější život. Máme s Bohem domluvu – on se stará o moje věci a já se starám o jeho. Bůh mi dal obrovský úspěch.

Dnes velmi dobře vidím na obě oči, protože mi na pravém oku transplantovali rohovku. Po více než deset let od okamžiku, kdy jsem poznal Krista, se učím ctít ho a sloužit mu celým svým srdcem a ze všech svých sil. Spolu se Shirley jsme viděli nespočet lidí uzdravených a vysvobozených z útlatku, nemocí, chorob, kterými trpěla jejich manželství a jiné vztahy, jimiž byla postižena jejich mysl nebo jejich tělo. Jsem nadšen tím, že moje manželka ten den volala k Bohu. Bůh slyšel její modlitbu a nezůstal u uzdravení mého těla. Změnil úplně všechno!

Malcolm Wood je prezidentem FGBMFI ve Worcesterké kapitule a zpravodajem v anglickém Midlands.

Pivo a volný život

*Randy Vickers, Northumberland,
Spojené Království*

*V roce 1961 mě společnost Unilever vybrala na místo ob-
lastního vedoucího odbytu
v jejich novém pivovaru v Ku-
masi – vyslali mě do Ghany.
Život tam byl zcela odlišný. Byl
jsem rok a půl ženatý s Dorothy
a do té doby jsem pracoval jako
obchodní zástupce Lever Bro-
thers – společnosti vyrábějící
mýdla – která byla také součástí
koncernu Unilever.*

Žili jsme v apartmá pronajatém od města, stále jsme měli nedostatek peněz, a nemohli jsme proto očekávat, že bychom za normálních okolností měli vlastní dům. Když za mnou Dorothy letěla do Ghany, bylo našemu nejstaršímu synovi Michaelovi pouze jedenáct měsíců a Dorothy již byla v šestém měsíci těhotenství. Druhý syn David se potom narodil v Takoradi.

Navzdory naší velké lásce s Dorothy jsem se v krátké době po příjezdu do Ghany v mnoha ohledech změnil. Tamější postoj vůči sexu, rodinnému životu a dětem je naprosto odlišný od všeho, s čím jsem se kdy setkal. Dokonce ani v šedesátých letech v Anglii nebyly tak volnomyšlenkářské postoje. Toto, spojeno se skutečností, že ode mě mé zaměstnání vyžadovalo, abych trávil noci v pivnicích, popíjel a rozšiřoval obchod s pivem, u mě rychle vyústilo ve velmi nemorální životní styl.

Po čtyřech nebo pěti letech jsem byl přeložen zpět do Unileveru v Anglii. Moje kariéra se dál slibně vyvíjela a v

roce 1969 jsem se s rodinou přestěhoval do Hitchinu v Hertfordshire, kde mi bylo nabídnuto místo hlavního ředitele odbytu u společnosti Smith a synovec.

V roce 1974 už jsme měli krásný dům, dvě auta a tři syny, kteří dobře prospívali ve škole. Dorothy si dokončila postgraduální studium a teď se naplno věnovala svému zaměstnání učitelky v místní škole. Já jsem měl plné ruce práce s budováním nové společnosti, na níž jsem měl dvacetiprocentní podíl, a trávil jsem hodně času cestováním po Británii i jiných zemích světa.

Dorothy trochu věděla o tom, jak žiji, ale tou dobou jsme se, jako tolik jiných manželských párů, naučili žít spolu v určité harmonii za předpokladu, že budeme oba respektovat určitá „tabu“ v našich životech. Nikdy jsme nehovořili o mnoha tématech, v nichž bychom se mohli dostat na tenký led. Několikrát jsme byli na pokraji rozvodu, ale podařilo se nám nalézt způsob, jak spolu dál žít.

Začali jsme chodit do malého ekumenického společenství lidí, kteří se scházeli jednou za měsíc k diskusím o knihách

a náboženských věcech. Tam věděli, že nejsme křesťané, a pro nás to byla ryze intelektuální záležitost. David chodil na hodiny náboženství v místní anglikánské církvi, byl confirmován a každou neděli ráno vstával a šel do sboru, zatímco my ostatní jsme byli ještě v posteli. Jednu věc jsme ale nevěděli: že se David za nás modlil.

Na začátku roku 1975 přinesl vedoucí skupiny knihu s názvem „When the Spirit Comes“ od reverenda Colina Urquharta. V následující diskusi někteří knihu zesměšňovali kvůli tomu, co považovali za přemíru zdánlivých náhod. Vedoucí nás přesvědčil, abychom jeli do Lutonu, což odtamtud bylo jen asi 20 kilometrů, a navštívili bohoslužby v církvi, o níž je tato kniha. Dorothy si knihu půjčila, aby si ji mohla přečíst. Asi ve čtyři hodiny ráno mě vzbudila a vymohla si, že do sboru Colina Urquharta pojedeme už následující neděli večer, ne za měsíc, až se celá skupina svolá dohromady.

Spolu s naší kamarádkou Patsy jsme onen zimní podvečer dorazili do sboru nacpaného k prasknutí lidmi zpívajícími písně, které jsme sice neznali, ale zněly nám velmi příjemně. Byla tam jakási nezachytitelná atmosféra. Později jsem si uvědomil, že to byla Ježíšova láska. Víkář hovořil asi hodinu a půl, což by v anglikánské církvi také bylo neslýchané. Z nějakého důvodu jsem tam vydržel sedět celé bohoslužby a líbilo se mi to. Cestou domů jsem usoudil, že ten zvláštní pocit má na svědomí Urquhartova vynikající výřečnost. Dorothy mě požádala, abychom tam šli i další neděli, a já jsem ke svému překvapení souhlasil.

Příští týden tam Colin Urquhart vůbec nebyl, takže jsem to, co se stalo, nemohl svalovat na něj. Během modliteb jsem nějak věděl, že Bůh je skutečný. Ten večer jsme všichni tři, já, Dorothy a Patsy odevzdali své životy Ježíši Kristu. Pokračovali jsme v navštěvování nedělních večerních shromáždění ve svatém Hugovi a kromě toho jsme začali chodit na ranní bohoslužby do kostela naší farnosti.

Zdánlivě se nic zvláštního nestalo, ale naše životy se začaly od základu měnit.

Cítil jsem, že Bůh chce, abych byl knězem. To mi připadalo naprosto absurdní. Právě jsem budoval svou novou společnost a neměl ani chvilku volna. Bůh mi však umožnil začít studovat na kazatele, což obnášelo večerní studium dvakrát týdně, školu o víkendu a jednotýdenní letní soustředění v Cambridge. Tak to pokračovalo po tři roky, přesto jsem tím prošel a můj podnik prosperoval. V roce 1980 jsem byl v Abbey ordinován. Začali jsme dávat desátky, přestože se nám nedařilo nic ušetřit, a Dorothy cítila, že by měla přestat pracovat, aby byla k dispozici Bohu. Navzdory tomu, že jsme přišli o její výplatu, se nám začalo dařit něco našetřit.

U našich domovních dveří začali zvonit lidé s různými problémy. Naše manželství se dávalo do pořádku, i když to bylo bolestivé. V roce 1988 jsem cítil, že mám koupit většinu podniku, a přemístili jsme ho do Consettu v hrabství Durham. Michael a David, kteří pracují v podniku s námi, se také s rodinami přestěhovali. Všichni naši synové a jejich manželky jsou oddanými křesťany.

Když jsem uvažoval nad tím, co bychom měli dělat dál, Bůh mi ukázal, že mám založit Středisko modliteb v Northumbrianu. Na našich uzdravovacích shromážděních pořádaných každý čtvrtěk jsme viděli, jak Bůh pro lidi udělal mnoho nádherných věcí. Stále prožívám bázeň před Boží zázračnou mocí! Seznam uzdravení, jichž jsme byli svědky, by zabral mnoho stránek.

Když se ohlédnu, je můj dnešní život na hony vzdálen životu obchodníka s pivem, který by nepochybně skončil smrtí. Ted vím, že skrze Ježíše mám věčný život.

Randy Vickers a jeho manželka Dorothy mají tři syny. Randy je duchovním ředitelem Tyndalské kapituly FGBMFI.

Dal se mi nalézt

Edvin Dejdar, Česká republika

Můj život je svědectvím o pravdivosti slov Bible, Izajáš 65,1: „Dal jsem odpověď těm, kdo se neptali, dal jsem se nalézt těm, kdo mne nehledali.“

Je mi 34 let. To, co jsem dosud prožil, by však vydalo na silnou knihu. Ve všech událostech a okolnostech, o kterých budu vyprávět, nyní jasně vidím Boží režii.

Pocházím ze Slezska, ze staré havířské rodiny. Byl jsem prý milé, družné a usměvavé dítě. O Bohu jsem věděl. Rodiče nás 3 děti dali pokřtít a poslali i na náboženství. Dokonce jsem ministroval. Bohu jsem ale nevěřil. V té době jsme žili v jihočeském pohraničí. Otec své děti v soukromém hospodářství plně využíval. Z milého dítěte se stával drsný kluk. Potom se rodiče rozvedli. Učil jsem se spoléhat jen sám na sebe. Upřímnost se změnila ve faleš a klam.

Takový jsem přišel do učení. Hledal jsem především únik z domácího prostředí. Zvolil jsem si hornický obor v Karviné. Měl jsem tu problémy jako absolutní samotář. Nikomu jsem nedůvěřoval, odmítal jsem jakoukoliv spolupráci. Mnoho jsem pil, kouřil a rvačky byly na denním pořádku. O něco později jsem se na pracovišti seznámil s jednou ženou. Nebyl jsem schopný vyjádřit nějaký hlubší cit. Z dětství jsem si přinesl vypěstovaný odpovědný vztah k povinnostem. Stal jsem se o její dcerku, která si v té době opářila ruce. Ta si mne natolik oblíbila, že mě začala oslovovat „táto“. Bez opravdové lásky jsem se oženil.

Záhy jsem narukoval. Zatímco jsem prodělával parašutistický výcvik, doma se mi narodil syn. Na dovolené jsem pak mimoděk uviděl manželku s jiným mužem v náručí. Na vojně jsem se potom snadno dal zagitovat do skupiny zvláštního určení Ministerstva vnitra. V užším

výběru jsem se nakonec dostal jako specialista do vojenské věznice Sabinov. Za 8 měsíců služby jsem za cenu zmaření čtyř lidských životů zaznamenal rychlá povýšení. Úměrně k rychlosti postupu jsem se stával otrlejší při pohledu na krev, násilné jednání a krutosti. Pomalu se ze mne stával otupělý a bezcitný robot. Moje činy byly hodnoceny jako hrdinství, uvnitř jsem však prožíval pád do hluboké propasti bezcitnosti.

V civilu jsem dál pracoval jako horník. Vstup do KSČ, kurs záchranářů. Se zvyšující se kvalifikací a úměrně k tomu i platem jsem nabyl jistoty, že smysl života je v práci a v penězích. Dostal jsem se do předního kolektivu politicky angažovaných razičů. Trhali jsme denní rekordy v ražbě, ale při tom i naše denní spotřeba alkoholu v práci byla rekordní. Výsledkem alkoholu na pracovišti pro mne bylo kárné opatření a přeřazení do těžební party. V novém kolektivu jsem poznal příkladné komunisty, kterých si dodnes vážím. Jejich přístup k práci i k životu ve mně znovu probudil smysl pro odpovědnost a příkladný život. Poznal jsem, jak špatný život žiji. Přes toto poznání nebylo v mých silách změnit svůj život.

Tváří v tvář smrti při důlních neštěstích jsem přemýšlel, jaká je cena peněz, kariéry a vzdělání. Začal jsem tušit, že smysl života je někde jinde.

Události pokračovali. Další výbuch metanu. Ocítám se v nemocnici s popáleninami 3. stupně. Čekám návštěvy rodiny – jsou stále řidší, s dětmi se téměř nevidím. Poznávám, že jsem ženě na obtíž. Jako by se zúročila léta bez lásky, čas strávený v práci a v hospodách. Jsem rozhodnut. Až odsud vyjdu, požádám o rozvod. K rozvodu však nedošlo.

Z nemocnice nastupuji opět do dolu. Hrozí samovznícení a šachta nejde uza-

vřít. Jde o životy sedmdesáti horníků. Fá-
ráme s dýchacími přístroji, koncentrace
metanu stoupá na 8 %. Pro nás nic
neobvyklého. Razíme a zabezpečujeme
výztuži komín. Strídáme se vždy po dvou
hodinách práce s kolegy. Na povrchu
zatím seismografické stanice registrují
ozvukovou vlnu zemětřesení postupující
z Jugoslávie. Otřesy dostoupily i k
našemu masívu. Také náš důl dostává
hlášení. My nic netušíme. Právě se
strídáme. V té chvíli je nás dole 36. Otře-
sy uvolňují část ocelové výztuže stropu,
ta dopadá na ocelovou lžici škrabáku.
Jiskra způsobuje výbuch metanu. Nás
devět, kteří právě předáváme práci, ob-
rovská síla tlakové vlny katapultuje dese-
timetrovým komínem.

Vzápětí další výbuch uvolňuje masív,
který uzavírá chodbu i komín s dalšími 27
horníky. Později jsem se dozvěděl, že
jsem zřejmě prolétl nohama napřed beto-
novým otvorem, který způsobil rozlome-
ní pánve uprostřed, vyvrácení nohou na
záda a odtržení tříselných rozvodů žil,
čtyřnásobné zlomení páteře, dvojnásob-
nou prasklinu lebky, odtržení svalů lýtky
až na kost, vyvrácení ramene a další
zlomeniny a tržné rány na celém těle.
Ostrý dřevěný kůl prorazil hrudník mezi
levou lopatkou a páteří, těsně vedle srdce.
Záchranáři nás vyprostili po dvou dnech.
Vložili do igelitových pytlů a vyvezli na-
horo. Po ohledání závodním lékařem
s konstatováním smrti jsme byli naloženi
do schránek a převezeni s příkazem ke
zpopelnění do ostravského krematoria.
Všech devět rakví stálo připraveno ke
kremaci. Tady by moje svědectví mohlo
končit. Svědectví člověka, který věděl, že
je Bůh, ale nestaral se o Něj a nevěřil
v Jeho moc. Jenže Bůh dárce života tomu
tak nechtěl. Zasáhl skrze obsluhu krema-
čních pecí. Jeden z mužů před započítím
práce zjistil, že obsah schránky s jmenov-
kou Edvin Dejdar se hýbe. Zavolał druhé-
ho muže (ten z toho později pozbyl
rozum) a spolu zavolali záchranku. Lé-
kaři zjišťují známky života i u ostatních
těl. Všechny nás potom převezli do os-
travské nemocnice. Pro mne začíná svítá-
ní a nová šance žít.

Od převezení z krematoria do nemoc-
nice v Ostravě – Zábřehu uplynulo 11 dní,

když se mi vrátilo vědomí. Vím, že to bylo
na Štědrý den dopoledne. Vnímám jsem
jen zvuky a jednou jsem vyslechl bez-
radně konstatování lékaře: „Jestli tenhle
člověk bude ještě člověkem, tak to bude
zázrak.“ Mozek se snažil upamatovat, co
se vlastně stalo v ten osudný den v dole.
Lékaři mezitím jednají s mou manželkou
o souhlasu s operačními zákroky. Pode-
psala, ale zájem o mne ztratila, jakmile se
dozvěděla, že nastal obrat k lepšímu.
Řekla, že o ochrnutého mrzáka se starat
nebude. Vyslechl jsem v jedné bdělé
chvilce rozhovor lékařů: „Neměl jsem
sílu ji přesvědčovat, aby alespoň hrála
divadlo, až bude z nejhoršího venku.“ Ta
trocha vědomí, kterou jsem měl, se
vzbouřila k hluboké nenávisti.

Nenávist a pocit křivdy se staly moto-
rem, který nutil vůli k uzdravení. Zvítězi-
la dravá touha žít, chodit, zjistit, co se
tehdy v dole stalo, vyfídit si to se všemi.
Lékaři zatím operují lebku, třísla, záda
a vyjímají dřevěný kůl z hrudníku. Téměř
po dvou měsících se mi vrací plně vědomí
a zrak. Tehdy přichází delegace z podni-
ku, která mě nutí svalit vinu na mrtvé, aby
se zbavili odpovědnosti. Dozvídám se, že
27 kamarádů je mrtvých a 8 dalších
z party je na tom podobně jako já – mezi
životem a smrtí. Musel jsem zahájit jed-
nání se svým právním zástupcem o pod-
mínkách vedení soudního procesu.

Další nemocnice v Praze, Třinci, Olo-
mouci a Brně. Příprava páteře a pánve na
operaci a postupně chirurgické zákroky
také na kyčlích, nohách a lopatce. Po za-
hojení jizev mě lékaři posílají do rehabili-
tačního ústavu v Hrabyni pro zlepšení
těžkého psychického stavu. Tady se stalo
něco, co zásadně změnilo můj dosavadní
život. Byla to zase jenom náhoda? Při
obvyklém závodění na invalidním vozíku
jsem zavadil o roh budovy a byl jsem ka-
tapultován do záhonu růží. Když mě zved-
li, poprvé jsem ucítil nohy. Přeložili mě
na plachtu a brzy odvezli do Karviné na
jednotku intenzivní péče. Ocelová vůle
probudila touhu hýbat se a chodit.

Zatímco pokračuje léčení v Hrabyni,
manželka vyklízí byt, stěhuje se k přáteli
a vymáhá soudní zrušení práva navštěvo-
vat děti. Osaměl jsem více než kdy jindy.
Píšu dopisy a prosím o návštěvy. Výsle-

dek žádný. Nikdo o mne nestojí. Život mi připadá zbytečný. V té době můj právní zástupce vede první soudní řízení s podnikem, snažím se zbavit viny. Dvojí odvolání je neúspěšné. Jsem příliš bezmocný. Podléhám depresi a pokouším se o sebevraždu, ale bezúspěšně. Později se vrací chuť žít, přestože samota byla stále nesnesitelnější. Po zlepšení zdravotního stavu následuje přelíčení u hlavního senátu republiky. Pod tíhou důkazů dostávají vysoké tresty náměstkové dolu, ředitel, lékař i právník. Mohu být spokojen. Podle vyjádření soudu mi náleží odškodné půl milionu korun (nikdy jsem je nedostal). Rychle se zlepšuje můj fyzický stav.

Po dvou letech léčení a desítkách operací v 17 nemocnicích jsem odvezen k otci do Kraslic. Noha je otevřená, ale chodím a zloba se mnou. V Kraslicích jsem začal intenzivně hledat partnerku. Na plastické chirurgii v Plzni absolvuji postupně 8 operací, mezi kterými trávím čas na invalidním vozíku v kuárně. Vyprávím o sobě ostatním a jedna z pacientek zvlášť pozorně poslouchá. Nezatajuji ani to, že po léčbě mi lékaři dali potvrzení o neschopnosti otcovství. Stále více se sbližujeme. Před jejím propuštěním jsme se políbili. Z nemocnice jsem propuštěn téměř po roce. Přijímám pozvání této přítelkyně. A tak s Lenkou a jejím synem poprvé prožívám skutečné vánoce. Přichází rok 1986, a to je ukončení dvouletého odkladu rozvodu s mou ženou. Bez průtahů jsme rozvedeni. Známost s Lenkou chápu jako vyslyšení mého volání k Bohu. Rozhodujeme se k rychlému sňatku a stěhujeme se k otci do Kraslic. Konečně mohu být šťastný. Ale jak daleko jsem byl od štěstí...

Jednoho dne přišel neznámý muž s pozváním na velikonoční cyklus shromáždění. Lenka by ráda šla. Když mě onen muž ujistil, že si tam můžu myslet co chci – jdu také. Ale když shromáždění začalo, vydržel jsem to jen čtvrt hodiny. Byl jsem pobouřen, protože ten kazatel mluvil o mém špatném životě, jakoby ho znal. To mě rozzuřilo. Vždyť jsem o tom nikomu nevyprávěl. Co je to za člověka, že se míchá do mého soukromí. Před koncem shromáždění spěchám ven. Mám jedinou

touhu: Namlátit tomu muži. On mi však při loučení podává ruku a já jsem rázem odzbrojen. Jsem rozhodnut, že půjdu i na druhý večer. Kazatel však mluví o hříchu a o jeho důsledcích a já si připadám jako nahý. Jdeme i třetí večer. Jsem velmi unavený a uvnitř rozpolcený. Jako balzám na mne působí slova o záchraně v Ježíši Kristu. Uvědomuji si, že je to cesta, po které bych měl jít i já.

Kázání mě zneklidnilo. Nepokoj v mém nitru rostl. Doma jsem potom u dělal něco, co nikdy předtím. Poklekl jsem a přemožen Boží láskou volal: „Pane, jestli jsi a můžeš mě zbavit kouření a alkoholu, půjdu za Tebou a budu Ti sloužit.“

Byl jsem velmi znepokojen trojím neposlechnutím Božího volání při evangelizacích. S hrůzou jsem si uvědomil, že někoho Bůh volá pětkrát, někoho jen jednou. Tu noc jsem nešel spát. Překonal jsem všechny zábrany a šel za panem S. vyprosit si dvě místa v autě na pokračující shromáždění v Sokolově. Byl překvapen, ale jeho manželka se ráda vzdala svého místa. První den při výzvě kazatele, kdo chce začít svůj život s Ježíšem, chce moje tělo vstávat, ale jako by mě ten zlý přilepil k židli. Nevstal jsem. Domů jedu zdrcený. V zoufalství volám k Bohu o milost. Obětaví přátelé ze sboru nás sebou vzali i v poslední den evangelizace.

Seděli jsme s manželkou na jiném konci modlitebny ve tvaru L. na výzvu jsme oba v jednom okamžiku povstali, aniž jsme o sobě věděli. S kazatelem jsme se potom na modlitbách vydali Pánu na celý život. V září 1987 jsme byli oba s manželkou v chebském sboru pokřtěni. Mohu říci, že můj život nyní opět začíná – už potetě.

Chci bytostně sloužit svému Pánu, který mě tak předivně zachoval a přivedl k sobě. Mám mnoho „ostnů“ v těle, které mi Pán ponechal. On ví proč. Jako odpověď na modlitby naše i sboru jsme dostali byt v Litoměřicích. Tady se odehrávají nové věci našeho života, zaznamenávané do nových stránek knihy psané v nebesích. Jako potvrzení zvláštní Boží milosti jsme přijali narození naší dcerky. Závěrem svého svědectví bych rád poukázal na Žalm 139,1-18. V něm jsem se poznal, takového mě našel můj Pán. ●

Konečně svoboden

Jacob Matete, Malta

Oslepen rychlým úspěchem v zaměstnání jsem si našel milenkou a zničil jsem šťastné manželství. Když jsem pak nebyl schopen financovat svůj rozhravčivý způsob života, začal jsem obchodovat s drogami a skončil jsem ve vězení.

Hrozila mi finanční katastrofa a mě napadla pouze jediná možnost, jak si vydělat víc peněz – obchod s drogami. Spojil jsem se s několika lidmi, kteří se na tomto obchodu podíleli, potom jsem u závodního lékaře nahlásil, že jsem nemocen, a dostal jsem týdenní nemocenskou, což mi umožnilo podniknout můj první drogový nájezd na Maltu (to bylo v březnu 1989). Ten ale nevyšel, protože mým společníkům na Kotockém mezinárodním letišti v Akře se nepodařilo propašovat moje zavazadlo s hašišem do letadla. Další týden jsem se vrátil do Akry, našel jsem své zavazadlo a rozhodl se zkusit jiný nájezd na Maltu. Tentokrát jsem si vzal řádnou dovolenou.

To se ale nestalo, protože druhý den ráno mě na letišti Luqa v Maltě zatkli za dovoz hašiše. Před soudem přednesli obžalobu, pak mě poslali zpět do vazby a další vyšetřování odložili. Napsal jsem manželce, vysvětlil jsem jí, co se stalo, a také jsem podal výpověď u svého zaměstnavatele. Manželka mi odepsala: „Jacobi, uvědomuješ si, do jakých problémů jsi nás dostal! Kdo nás teď bude živit? Já vím, že Bůh se o nás postará, dokud se nevrátíš, ale nikdy nezapomeň, že tě může osvobodit pouze Ježíš.“

Začal jsem číst Bibli, a když jsem porovnal slova Bible s obsahem dopisů od manželky, plakal jsem přemožen vědomím svých vin. Pětadvacátého května 1990 jsem byl odsouzen ke dvanácti letům vězení.

Když jsem ten večer vzal do ruky svou Bibli, přišel mi na mysl verš Marek 8.36: „Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?“ Četl jsem ten verš stále znovu a dospěl jsem k závěru, že můj osud je zpečetěn. Snaha uspokojit vrtochy mé milenkky mě zničila. S tímto vědomím jsem poklekl a modlil se k Bohu, aby mi odpustil a dal mi nové srdce. Můj život se začal měnit. Napsal jsem manželce dopis, v němž jsem jí pověděl o své nové víře v Ježíše, a poprosil jsem ji, aby mi odpustila mé jednání s ní.

Brzo jsem pocítil touhu pomáhat ostatním. Na vězeňském dvoře jsem se potkal s narkomanem, který byl závislý na drogách jako je heroin, hašiš a kokain. Byl jsem tím šokován! To, co jsem viděl, mě pronásledovalo po celou noc. Uvědomil jsem si, jaké zlo jsem mohl napáchat, kdyby se hašiš v mém zavazadle dostal k chudým nevinným mladým lidem, kteří by se nedokázali vzepřít pokušení vyzkoušet drogy. Když jsem poprosil Boha o odpuštění, ulevilo se mi.

Opravdu jsem Bohu vděčný za to, co se stalo 4. dubna 1989, protože jsem díky tomu poznal Ježíše. Odevzdal jsem Ježíši svůj život se vším všudy. Podivuhodný dar osobního vztahu s Bohem skrze Ježíše Krista je drahocenný poklad. K jeho získání není třeba žádného vzdělání a neplatí se vstupné. Ježíš mě osvobodil ve všech aspektech mého života a já se teď těším, až budu konečně propuštěn z vězení. U Boha je všechno možné. Zatím se s jeho pomocí připravuji na budoucnost a vzdělávám se. Je fantastické být jedním z „nejšťastnějších lidí na zemi“!

Vše ve správný čas

Emile Budulea,
Bukurešť, Rumunsko

V mládí jsem si myslel, že křesťané byli vždycky chudí a nepříliš vzdělaní. V celém okolí jsem znal pouze jednoho člověka, který dokončil svá bakalářská studia, a neznal žádného křesťana, který by vystudoval tamější univerzity. Mě ovšem velmi zajímala kultura a technické obory, proto jsem pastora požádal o radu, jak mám získat vyšší vzdělání. Pastor mi řekl, že kdybych pokračoval ve studiu, ztratil bych víru.

Můj otec mi radil: „Podívej se kolem sebe! Všichni tví kamarádi skončili studia osmou třídou. Proč to neudělat jako oni a nesehnat si zaměstnání. Pak můžeš založit rodinu.“ Já jsem však v nitru cítil, že Bůh má pro mě víc. Pokračoval jsem ve studiu a vždycky jsem byl nejlepší nebo druhý ve třídě. Ve škole si mě vážili. Tou dobou jsem začal hledat svou další cestu ve filosofii. Nakonec jsem sice dospěl k závěru, že tam bych štěstí nenašel, přesto jsem ale věděl, že jsem jiný než moji kamarádi. Modlil jsem se: „Pane Bože, moc rád studuji a chci něco dělat pro tebe. Ukaž mi prosím, co ode mě chceš.“ Na tuto modlitbu jsem dostal velmi jasnou odpověď, které se dosud držím: „Jako Mojžíš budeš 40 let studovat a připravovat se. Poté tě zvláštním způsobem použiji.“

Rok za rokem jsem čekal, studoval a připravoval se. Studoval jsem na univerzitě a stal jsem se inženýrem,

potom výzkumným inženýrem, potom jsem studoval výpočetní techniku a získal jsem diplom v programování. Moje manželka Diana pokračovala ve studiu medicíny. V té době jsme měli již dva syny. Po dokončení Dianiných studií a promoci na pediatričku jsme náhle stáli před novým problémem – umístili ji v nemocnici vzdálené 350 km od domova. To znamenalo, že jsme spolu byli velmi málo. Chtěli jsme, aby nás Bůh nějak použil, ale byli jsme velmi, velmi zaneprázdněni!

Když byla Diana v sedmém měsíci těhotenství s naší dcerou, dostali jsme pozvání, abychom zpívali v církvi v Tg. Mures. V té době byla těžká naftová krize – víc než tři měsíce nebylo možno sehnat jediný litr benzínu. A nám nezbylo než chodit dlouhé trasy pěšky a využívat veřejnou dopravu. Šli jsme tedy téměř třicet kilometrů do sboru pěšky. Tam Dianě praskla plodová voda. Modlili jsme se za to a dostali jsme se v bezpečí domů. Druhý den Diana předčasně porodila, ale dítě se narodilo zdravé.

Když jsem se přehoupl přes čtyřicátku, začaly se přede mnou otevírat nové možnosti. V roce 1990 jsem spolupracoval na velké evangelizační akci v Rumunsku, na kterou přišlo víc než deset tisíc lidí. Potom jsem se setkal s francouzskými křesťany, kteří vezli do Moldavské republiky potravinovou pomoc, léky atd. Ti mi dali knížku s názvem „Nejšťastnější lidé na zemi“. V ní je příběh arménského farmáře Demose Shakariana, který měl vizi, že zasáhne evangeliem své kolegy podnikatele. V knize se vyprávělo o vzniku organizace Mezinárodního sdružení podnikatelů zvěstujících plné evangelium (FGBMFI). Přesně po tom jsem toužil – využít svou práci pro Ježíše Krista. Léta jsem čekal, až Bůh naplní své zaslíbení a zvláštním způsobem mě použije. Toto byl začátek. Všechny kontakty, které jsem během let navázal, jsem mohl použít pro Boha; díky svému vzdělání jsem mohl oslovit lidi z vysokých vrstev.

Když z Francie přišli lidé z FGBMFI, aby v Bukurešti založili místní pobočku, zapojil jsem se do práce s nimi. Pozval jsem lékaře, inženýry, úředníky a podnikatele. Všechna ta léta přípravy teď začala přinášet ovoce pro Ježíše.

V lednu 1992 jsem se mohl osobně setkat s Demosem Shakarianem v Jižní Kalifornii. Pozval mě na shromáždění, kde jsem byl požádán, abych něco řekl o FGBMFI v Rumunsku. Když se potom za mě modlili, cítil jsem vlnu Ducha svatého, jakou jsem nikdy předtím nezažil. Byl to nádherný zážitek.

Ve spojených státech jsem také strávil nějaký čas se svým přítelem. Ten mě pozval, abych si prohlédl jeho podnik. Při vstupu do dílny jsem byl ohromen. Když jsem si všiml, že má osm zcela nových, drahých amerických aut, poznamenal jsem: „Musíš být velmi bohatý.“ Jeho tvář poněkud opadla, když mi odpovídal: „To bych byl, kdyby všechna tato auta byla v garážích zákazníků a ne v mé. Jsem v koncích. Za posledních sedm měsíců

jsem neprodal jediné auto. Možná by ses se mnou rád za ten problém modlil.“ Když jsem souhlasil, ukázal na auto v ceně 18 tisíc dolarů a řekl: „Najde-li Bůh kupce na toto auto během tvého pobytu tady, dám ti dvě stě dolarů.“ Já jsem se ho žertem zeptal: „A když je prodáš všechny?“ Na chvíli se zamyslel a pak řekl, že mi dá dvě stě dolarů za každé auto, které prodá. Potom jsme se modlili.

Druhý den přišel z práce s úsměvem od ucha k uchu a oznámil, že se prodalo první auto. „Můžeme jet do Portlandu,“ řekl. Chtěli jsme tam jet již dřív, ale nemohli jsme. Druhý den, když jsme projížděli Modestem, zavolał manželce a dozvěděl se, že se prodalo další auto. Každý pracovní den prodal jedno auto a za každé mi dal dvě stě dolarů, jak slíbil, což pokrylo všechny výlohy spojené s mým pobytem v USA a ještě mi zbylo.

Těsně před třetí celonárodní konferencí FGBMFI v Rumunsku přišla za mou manželkou medička z nemocnice a ptala se, zda něco ví o spastické obrně. Ještě než manželka stačila všechno o nemoci vysvětlit, začala medička plakat a řekla: „To má moje dcera; není pro ni naděje.“ Manželka ji povzbudila, aby přišla na konferenci FGBMFI, protože co je „nemožné u lidí je u Boha možné“. Žena s dcerou přišly s námi a po shromáždění jsme společně prosili Boha, aby způsobil zázrak. Druhý den dcera omezila dávku léků na polovinu a další den je přestala brát úplně. O několik týdnů později vyšetření v nemocnici potvrdilo, že byla zcela uzdravena.

Emile Budulea je hlavním redaktorem časopisu Hlas v Rumunsku a prezidentem místní organizace FGBMFI v Bukurešti. Pracuje v poradenství v oblasti výpočetní techniky a v obchodu mezi Rumunskem a jinými zeměmi. Spolu s manželkou Dianou mají tři děti: Tiberius (16 let), Eduard (14 let) a Liana (5 let).

Konečně úspěch

**John Lekkerkerk,
Oude Tonge,
Nizozemí**

Moji rodiče byli chudí, ale pracovali velmi pilně. Já jsem byl ve škole dobrý žák. S otcovou pomocí se mi podařilo dokončit další studia a v roce 1960 jsem byl promováným inženýrem strojírenství.

Po dvouleté vojenské službě jsem se setkal se svou manželkou a v březnu 1967 jsme se vzali. První syn se nám narodil v roce 1968. Můj zaměstnavatel si všiml mého postoje – snahy vyniknout pilnou prací – a požádal mě, abych připravil návrh nových výrobních jednotek. To byla skvělá práce! Po roce mě požádal, abych zařídil a začal vést oddělení údržby. V osmadvaceti letech jsem byl nejmladším manažerem společnosti.

Po deseti letech práce u této společnosti jsem se rozhodl najít si něco jiného. V mém novém zaměstnání mě jeden spolupracovník požádal, abych mu pomohl zřídit stavební společnost. Pohovořil jsem si o tom s manželkou a souhlasil jsem.

Po prvním úspěšném roce začal můj partner mít osobní problémy. Protože jsem byl v napětí, začal jsem při stavbě stropu ve zlatnictví nadávat svým zaměstnancům i sám sobě. Majitel zlatnictví to několik dní poslouchal. Když byla práce hotova, pozval mě na večeři a během ní se mě zeptal, proč jsem tolik

nadával. Vysvětlil mi, že je znovu-zrozený křesťan, a vyprávěl mi, jakou radost mu přináší tento vztah s Bohem. Pomyslel jsem si, že je blázen, a rychle jsem celou záležitost vytlačil z mysli.

Nakonec jsem se kvůli osobním problémům svého partnera rozhodl odejít ze společnosti. Partner vykoupil můj podíl a já jsem začal pracovat v odbytu u jedné obchodní společnosti. Po roce jsem se stal nejlepším obchodníkem ve firmě. Po třech letech mě přetáhli do jiné obchodní společnosti na místo vedoucího výroby. Můj nový ředitel na mě nakládal velký tlak a já jsem nadával ještě víc než dřív.

Jednou večer v červnu 1981 se mi při práci na zahradě něco stalo v hrudi;

bylo to velmi bolestivé. V nemocnici mi kardiolog řekl, že je to fibrilace. Druhý den večer v 7.45 se mi zastavilo srdce. Pamatuji si, že jsem šel dlouhým temným tunelem. Náhle jsem slyšel ženský hlas volající mé jméno. Nejprve jsem si myslel, že je to moje sekretářka. Nakonec jsem se otočil a šel jsem zpět. Ta žena volala stále hlasitěji. Popadla mě za ramena a zatřásla se mnou. Když jsem otevřel oči, viděl jsem, že to je zdravotní sestra. Kardiolog na druhé straně postele křičel, že na obrazovce EEG nic nevidí. Viděl jsem běžící defibrilátor a náhle jsem si uvědomil, co se děje. „Já nejsem mrtev,“ řekl jsem. Bylo 8.10 odpoledne.

Podíval jsem se ke dveřím, zda nevidím manželku, a všiml jsem si cedulky s nápisem: „Neboj se, já jsem s tebou.“ Za týden jsem byl zpátky doma a za další dva týdny jsem se vrátil do práce.

Uzavřel jsem smlouvu s výrobcem chladících zařízení na stavbu pece. Byli jsme jediná společnost, které se mohlo podařit postavit ji v požadovaném termínu. Jen jeden háček to mělo: když se pec zahřála, explodovala! Ale podařilo se mi ji opravit v časovém limitu. Po dlouhých, těžkých hodinách práce v tomto týdnu mi lidé říkali, že vypadám jako přízrak. Týden po dokončení projektu jsem pocítil stejnou bolest v hrudi, jako tehdy v červnu.

V srpnu 1982 jsem si na dovolené zlomil ruku a v říjnu se ředitel rozhodl zrušit firmu. Rozhodl jsem se založit vlastní obchodní společnost a spojil jsem se se svým zaměstnavatelem. Byl velmi ochotný a umožnil mi koupit jeho zásoby, můj stůl, auto atd. Potom jsem svou garáž přebudoval na kancelář a zaregistroval jsem se v obchodním rejstříku a u daňového úřadu. Můj první projekt byla koupě bedny cihel, která spadla z jeřábu. Vytřídil jsem všechny rozbité cihly, přebalil jsem nepoškozené a téměř okamžitě jsem je prodal petrochemické společnosti.

Mezitím jsem si obstaral malou plachetnici a vstoupil jsem do klubu jachtingu. Když při nehodě zemřel syn předsedy klubu, zúčastnil jsem se pohřbu. K mému údivu muž, který vedl bohoslužby, byl majitel zlatnictví, který mě před lety pozval na oběd!

Bohoslužby byly úžasné! Bylo to neuvěřitelné – jako kdyby zlatníkovy kázání bylo adresováno mně osobně. Na těchto pohřebních bohoslužbách jsem odevzdal svůj život Ježíši Kristu. O tři týdny později jsem šel do zlatníkovy sboru. Další týden se mnou šla i moje manželka a také ona tam odevzdala svůj život Ježíši.

Naše životy se okamžitě změnily. Naučil jsem se modlit za své podnikání. Jednu z nejkrásnějších poklon jsem slyšel od své sousedky: zeptala se mě, čím to je, že už nenadávám. Úplně to odešlo!

Brzo se mi podnik rozrostl natolik, že jsme potřebovali skladiště. Koupili jsme pozemek a chtěli jsme na něm postavit také zařízení pro náš sbor v ceně 150 tisíc guldenů. Ale ještě jsme ani nezačali a už se všechno začalo hatit. Neměl jsem pokoj ani radost. V zoufalství jsem prosil Boha, aby za-

Když začal podnikat

sáhl. Příští neděli nám jedna žena připomněla, že Bůh nám vrátí sedminásobek všeho, co mu dáme. Vzpomínám si, jak jsme si z toho později s manželkou dělali legraci.

Ovšem hned příští týden mě pozvali na návštěvu jedné velké společnosti a nabídli mi kontrakt, z něhož bych měl čistý zisk 150 tisíc guldenů. O týden později mi dali zprávu, že místo jedné pece, kterou si objednali původně, jich budou potřebovat sedm. Bůh mi vsutku oplatil sedminásobně. Nakonec jsem jim prodal jedenáct pecí!

Po čase jsem se připojil k místní organizaci Mezinárodního sdružení podnikatelů zvěstujících plné evangelium v Rotterdamu a po několika letech jsem byl požádán, abych založil novou kapitolu v jižním Rotterdamu. Modlil jsem se: „Pane Bože, má-li to tak být, přiveď do této nové kapituly deset členů.“ Deset mužů se nenašlo.

Potom v roce 1991 na celonárodní konferenci FGBMFI v Nizozemí mi hlavní řečník David Antrobus z Anglie řekl, že bych měl být odvážnější. S tímto povzbuzením jsem založil novou kapitolu. Během několika prvních shromáždění jsme měli deset členů! První dva lidé, kteří svůj život odevzdali Ježíši, byla moje mladší sestra a švagr.

Před rokem jsem prodal svou společnost. Po léta byly modlitby součástí našeho podnikání. Každé ráno jsme se se zaměstnanci modlili a prosili jsme Boha, aby jim požehnal. Jsme nesmírně vděční za mnohé zázraky, které pro nás Bůh vykonal. Upřímně můžeme říci, že patříme k „nejšťastnějším lidem na zemi“!

John Lekkerkerk a jeho manželka mají tři syny. John je prezidentem kapituly FGBMFI Delta v jihozápadním Nizozemí.

Tuto napínavou knihu o založení FGBMFI můžete získat od vaší místní kapituly plného evangelia.

Informace

Brno

ing. Vladimír Šedivý
Štolcova 31, 612 00 Brno

Bratislava

tel. 07/335164

Kroměříž

Firma Nikodém
Mgr. Zdenek Myslikovjan
Riegrovo nám. 154, 767 01 Kroměříž

Plzeň

Václav Prokopec
Bděněves 22, 330 32 p. Koželupy

Pors

ul. Februárová 651/7
958 01 Partyzánské

Praha

FGBMFI

Box 9, 150 04 Praha 54
tel. 02/5610907

Ostrava

Pavel Rončka
Jana Maluchy 33,
708 00 Ostrava Poruba

Třeboň

Ing. Karel Lívanský, CSc.
Táboritská 1102, 379 01 Třeboň

Milý čtenáři, možná jste si při čtení svědectví v tomto čísle časopisu Hlas položil otázku, zda také můžete osobně poznat Boha a mít v srdci pokoj. Chcete-li poznat Boha, který je Duch, musí se narodit znovu Váš duch. Tak to řekl Ježíš. A co je k tomu třeba?

1. Přiznat Bohu, že jste žil sobecky, a tím, že jste Ho nectil jako Pána svého života, jste hřešil a jste od něho oddělen. „Neboť všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ Římanům 3,23

2. Činit pokání — to znamená obrátit se k Bohu a poprosit ho za odpuštění všech minulých hříchů a aby Vám pomohl žít tak, jak On žádá. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Lukáš 13,3

3. Uvěřit, že Ježíš je Syn Boží, jenž svou smrtí na kříži vzal Vaše hříchy na sebe, abyste Vy mohli získat Boží odpuštění. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16

4. Vyznat Bohu, že nyní přijímáte Ježíše za svého Spasitele a Pána Vašeho života. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ Řím. 10,9

Pokud jste vše dobře zvážil a zopakoval si uvedené citáty a chcete učinit ten významný krok, modlete se tedy nahlas následující modlitbu: „Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a zasluhuji smrt. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za dar věčného života. Důvěřuji ti, že mi pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažujte pocity za důkaz toho, že Vás Bůh přijal. Pocity se mění, ale Váš vztah k Bohu se zakládá na jeho zaslíbeních (Řím. 10,13). Nestyďte se o vašem vztahu s Ježíšem vyprávět druhým (Mat. 10,32). Každý den si udělte čas na modlitbu a čtení Bible (1. Petrova 2,2, Žalm 37,4, Řím. 8,14).

Až učiníte toto rozhodnutí ze všech rozhodnutí největší, prosíme, dejte nám o něm zprávu, abychom Vám mohli poslat další informace. Vyplňte a pošlete nám přiložený kupon.

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH PLNÉ
EVANGELIUM (FGBMFI)
je internacionální společnost
křesťanských podnikatelů, jejímž
záměrem je:**

1. Volat lidi k Bohu a do církve, dosvědčovat Boží moc a přítomnost v dnešním světě prostřednictvím zvěsti plného evangelia.

2. Pod praporem osobních zkušeností s Ježíšem Kristem umožňovat setkávání křesťanů na různých místech, posilovat je, aby se mohli vracet do svých sborů občerstvení a obnovení. FGBMFI není církev ani sekta. Nemá kněze ani pastory, nezakládá církev.

3. Napomáhat větší jednotě mezi křesťany.

HLAS

č. 944

Toto české vydání je jedna ze 25 cizojazyčných verzí časopisu HLAS, který vydává FGBMFI International Office-European Region: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie, tel. (016)207944, telefax (016)207931. České vydání vychází šestkrát ročně.

redaktor: Blair Scott, **asistent:** Donato Anzalone, **výtvarný redaktor:** Paul Goodwin, **úprava:** CONVERTEX

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH
PLNÉ EVANGELIUM**

Česká adresa: viz str. 18

Mezinárodní adresa: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie

☐ Informuji vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožurku „Jak dál po přijetí Krista“.

☐ Pošlete mi, prosím, informace o FGBMFI.

☐ Pošlete mi, prosím, podrobnosti o členství ve FGBMFI.

Jméno a adresa (prosíme zřetelným hůlkovým písmem):

HLAS č.944

TOTO ČÍSLO

Nejšťastnější lidé na zemi

Když se člověk narodí chudý, bohatství tohoto světa ho lákají a nabízejí se jako řešení všech béd. Podobně když lidé z okolí nemají naději na vyšší vzdělání a jsou tak odsouzeni k těžké fyzické práci za nízké platy, zdá se akademický titul a kariéra být řešením těchto těžkostí. Tak nějak může začínat náš život a pokračovat buď úspěchem, nebo selháním. Můžeme zakoušet nesnesitelné stresy nebo nebetyčný úspěch nebo třeba nemoc. Co má člověk dělat? Všichni lidé z příběhů v tomto časopise prožili některé z těchto bojů. Jeden muž téměř zemřel při operaci, která mu měla vrátit zrak. Jiný byl neprávem obviněn a uvězněn. Pro všechny tyto problémy existuje řešení. Rozbité vztahy mohou být uzdraveny a zdánlivě nemožné situace mohou být vyřešeny. A co je možná nejlepší, lidé, jejichž životy jsou plné zármutku a těžkostí, se mohou stát nejsťastnějšími lidmi na zemi. To tajemství je...

**Mezinárodní sdružení
podnikatelů zvěstujících
plné evangelium**

*Máte-li zájem o další informace,
kontaktujte prosím:*

**• KONEČNĚ
ÚSPĚCH
John Lekkerkerk
strana 16**

Nenechte tento časopis ležet ladem... Předajte ho přátelům.